

Sygn. akt II Ca 818/ 13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 września 2013 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym :

Przewodniczący Sędzia SO Beata Stachowiak

po rozpoznaniu w dniu 3 września 2013 r. we Wrocławiu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. we W. G. W.

o zapłatę

na skutek apelacji strony powodowej

od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Śródmieścia we Wrocławiu

z dnia 8 kwietnia 2013 r .

sygn. akt IX C 66/13

oddala apelację .

Sygn. akt II Ca 818/13

UZASADNIENIE

Apelacja strony powodowej była niezasadna .

Sąd Okręgowy oparł się na ustaleniach faktycznych poczynionych przez Sąd Rejonowy, przyjmując je za własne oraz podzielił ocenę prawną i wnioski sformułowane przez Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku . Na wstępie należało wskazać, że zgodnie z art. 505¹¹ §1 k.p.c. apelację wyjątkowo można oprzeć na późniejszym wykryciu okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, z których strona nie mogła skorzystać przed Sądem I instancji. Jeżeli strona obiektywnie miała możliwość powołania nowych faktów i dowodów, ale ze swej winy lub opieszałości tego nie uczyniła, Sąd drugiej instancji fakty te i dowody pomija. Wobec powyższego za spóźniony uznać należało zgłoszony w apelacji dowód w postaci umowy o świadczenie usług poręczenia na okoliczność uzyskania zabezpieczenia pożyczki i kosztów z tego wynikających . Strona powodowa zgodnie z art.6 k.c. i art.227 k.c. zobowiązana była przedstawić Sądowi Rejonowemu wszystkie dowody dla poparcia swoich twierdzeń ,w tym wykazania kosztów poręczenia . Skoro skarżąca spółka w żaden sposób nie wykazała tych okoliczności to Sąd Rejonowy w oczywistej zasadny sposób żądanie w tej części oddalił. Zgodzić także należało się z Sądem I instancji ,iż nie znajduje uzasadnia domaganie się od pozwanego kosztów działań windykacyjnych na poziomie aż 211 zł oraz opłaty za administrowanie pożyczką. Jak słusznie wskazał Sąd Rejonowy zapis zastrzegający koszty monitów na poziomie określonym we wzorcu, ewidentnie naruszał interesy konsumenta, a tym samym stanowił klauzulę niedozwoloną. Czynności w postaci kosztów wysyłania sms-ów, e-maili i listu poleconego, wycenione odpowiednio na 20 zł, 20 zł i 100 zł zostały ustalone w oderwaniu od cen rzeczywistych. Aktualnie rynkowy koszt wysłania sms-a pojedynczej wiadomości kształtuje się w granicach kilku-kilkunastu groszy, a w wielu wypadkach jest on darmowy, natomiast koszt przesłania wiadomości e-mailem pozostaje

w zasadzie zerowy, zaś koszt przesyłki - listu wyniósł w niniejszej sprawie 3,75 zł (k.23 akt). Dlatego też Sąd Rejonowy zasadnie przyjął, iż rzeczywiste koszty windykacyjne poniesione przez stronę powodową wynosiły 9 zł. Nieifita przy tym racji skarżący jakoby Sąd I instancji orzekając w tym zakresie dopuścił się naruszenia art.385¹§1 k.c. poprzez błędną jego wykładnię oraz naruszenia art.353¹ §1 k.c. poprzez jego niezastosowanie. Zgodnie z pierwszym z powołanych przepisów postanowienia umowy zawieranej z

konsumentem nie uzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa

i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny .W pierwszej kolejności nie można podzielić stanowiska skarżącego jakoby postanowienia umowy dotyczące kosztów działań windykacyjnych czy opłaty za administrowanie pożyczki stanowiły główne świadczenia stron ,a zatem by Sąd nie mógł dokonywać zgodności tych zapisów umowy z kryteriami określonymi w omawianym przepisie Jednocześnie ocena przeprowadzona przez Sąd I instancji stanowiąca podstawę wniosku ,iż zapisy umowy dotyczące kosztów windykacji oraz opłaty za administrowanie pożyczką kształtują obowiązki pozwanego w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami oraz rażąco naruszają jego interesy jest prawidłowa .Rażąco naruszenie interesów konsumenta występuje wówczas, jeżeli postanowienie umowne poważnie, znacząco odbiega od sprawiedliwego wyważenia praw i obowiązków stron. Jak ta już wskazano wyżej koszty działań windykacyjnych są rażąco zawyżone ,a jednocześnie strona powodowa uzyskuje dochody w postaci zwiększonych odsetek zwanych odsetkami karnymi (por. wyrok SA w Warszawie z 23.04.2013 r . ,VI ACa 1526/12, LEX nr 1331152). Nie może ulegać wątpliwości ,iż ustalenie kosztów smsa przypominającego o terminie spłaty pożyczki na poziomie ok. 10 % sumy pożyczki narusza dobre obyczaje i interesy pożyczkobiorcy w sposób rażący .

Dodać przy tym należy ,iż uznając określone klauzule umowne za niedozwolone na podstawie art.385¹§1 k.c. Sąd I instancji nie był zobowiązany do dokonywania oceny tych uregulowań w ramach art.353¹ §1 k.c. Nie mniej wskazać należy ,iż także uregulowanie zawarte w tym przepisie pozwala Sądowi zakwestionować ważność poszczególnych postanowień umowy, które - jak w omawianym przypadku - naruszają zasady współzycia społecznego i sprzeciwiają się naturze stosunku umownego ,którego jedną ze stron jest konsument. Nadto za chybiony uznać należało zarzut o braku właściwości Sądu Rejonowego do dokonania kontroli wzorca umownego . Kontrola treści postanowień zawartych we wzorcach umów może mieć charakter incydentalny lub abstrakcyjny. Kontrola incydentalna polega na badaniu treści postanowień konkretnej umowy i w sytuacji, gdy przy jej zawieraniu posłużono się wzorcem umowy, kontrola ta pośrednio obejmuje także postanowienia tego wzorca umowy. Jest to kontrola dokonywana w każdym postępowaniu sądowym, w którym strona powołuje się na fakt inkorporowania do treści umowy niedozwolonych

postanowień umownych w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c, bądź sama wytaczając powództwo bądź w formie zarzutu podniesionego w sprawie, w której jest pozwanym. Natomiast kontrola abstrakcyjna polega na badaniu treści postanowień wzorca umowy w oderwaniu o konkretnego stosunku umownego i jest dokonywana przez Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w postępowaniu odrębnym w sprawach o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone. Zatem Sąd Rejonowy zasadnie dokonał kontroli incydentalnej, której skutkiem jest stwierdzenie bezskuteczności konkretnego postanowienia umowy na podstawie art. 385¹ § 1 k.c. Dodatkowo wskazać należy ,iż Sąd Rejonowy słusznie uznał za niedozwolone zastrzeżenie na rzecz strony powodowej świadczenie enigmatycznie określonego, jako koszt administrowania pożyczką. Pojęcie, to w umowie nie zostało w żaden sposób wyjaśnione. Natomiast całkowicie zgodzić należy się z Sądem I instancji ,iż charakter tego świadczenia tj. określony procent za każdy dzień zwłoki w zwrocie pożyczki jest, co najmniej niedopuszczalną karą umowną ,a nawet dodatkowym oprocentowaniem , które wraz z oprocentowaniem zastrzeżonym wprost przekracza wysokość odsetek maksymalnych ,co oczywiście uznać należało za niedozwolone. Nadto zgodnie z art. 483 §1 k.c. w przypadku nienależytego wykonania zobowiązania pieniężnego wykluczone jest zastrzeżenie kary umownej, która miałaby charakter odszkodowawczy. Jak wskazuje, bowiem doktryna funkcję odszkodowawczą pełnią ,w

przypadku tego rodzaju zobowiązania ,odsetki za opóźnienie zastrzeżone na podstawie art. 481 §1 k.c, których wysokość jest limitowana treścią przepisu art. 359§2 (1) k.c, który wprowadza maksymalną wysokość odsetek wynikających z czynności prawnych. Ustawowe określenie odsetek maksymalnych pełni funkcję limitującą wysokość wynagrodzenia należnego pożyczkodawcy w związku z udzieleniem pożyczki. Tym samym ustawodawca wyklucza obciążanie pożyczkobiorcy jakimkolwiek zryczałtowanym odszkodowaniem przekraczającym kwotę odsetek maksymalnych liczonych od wymagalnego zadłużenia, wynikającego z dokonanej z pożyczkodawcą czynności prawnej.

Wobec powyższego na podstawie art. 385 k.p.c. orzeczono jak na wstępie.